

Ρενέ Λεφέβρ, Δήμιοι του χτες και του σήμερα

☰ Κατηγορία: Παγκόσμια Αναρχική Ιστορία

✎ Γράφτηκε από τον/την ngnm

Οι δολοφόνοι της ισπανικής επανάστασης είναι οι σταλινικοί, οι αυτοαποκαλούμενοι κομμουνιστές. Οι μπροσούρες που εκδόσαμε στα 1937, 1938 και 1939 το αποδεικνύουν. Ενώ τόσοι σκοταδιστές επιδιώκουν να ξεχαστεί μία από τις πιο πλούσιες εμπειρίες του εργατικού κινήματος, ο Σπάρτακος θέλει να υπενθυμίσει τον πρωταρχικό ρόλο που έπαιξαν το Ισπανικό Κ.Κ. και η σταλινική GPU στην διοργάνωση της ήττας της ισπανικής Δημοκρατίας. Το προλεταριάτο θα πρέπει να αντλήσει διδάγματα από αυτή την υπόθεση.

Πριν από το 1936, το ισπανικό Κ.Κ. αριθμούσε σχεδόν 3000 μέλη και δεν είχε καμιά επιρροή. Όταν ξέσπασε η εξέγερση, η Μόσχα, που το οχτωβριανό της άστρο είχε ήδη αρχίσει να σβύνει, δεν μπορούσε να δεχτεί πώς το διεθνές προλεταριάτο είχε αποχτήσει έναν επαναστατικό πόλο. Έδρασε αστραπιαία. Η διαφθορά, ο εκβιασμός για την παράδοση των όπλων (που ωστόσο πληρώθηκαν ακριβά, σε χρυσό) ανανέωσαν τη δράση ενός Ράντεκ στη Γερμανία

του 1919 -1920 ενάντια στα Εργατικά Συμβούλια, Το τμήμα πληρώθηκε και το Ενοποιημένο Σοσιαλιστικό Κόμμα της Καταλωνίας εμπλουτίστηκε με πολυάριθμα σοσιαλιστικά κόμματα γεμάτα ντεκλασσέ και μικροαστούς χωρίς αρχές. Και μετά το 1936, ακολούθησε η «δημοκρατική τρομοκρατία».

Το PSUC (Ενοποιημένο Σοσιαλιστικό Κόμμα Καταλωνίας) και το Κομμουνιστικό Κόμμα, είχαν τις δικές τους φυλακές, τις αίθουσες βασανιστηρίων τους, πού τις χρησιμοποιούσαν αποκλειστικά ενάντια στους αγωνιστές της άκρας αριστερός. Έσπεσαν το έργο τους, με την ενίσχυση και κάτω απ' τις διαταγές των πρακτόρων της GPU Αντόνωφ-Οφσένκο και Ορλώφ, με τις αιματηρές μέρες, απ' τις 3 ως 9 Μάη, της Βαρκελώνης. Βίαια κατασταλτικά μέτρα πάρθηκαν ενάντια στους επαναστάτες της CNT-FAI και του POUM. Και ταυτόχρονα συνεχίζονταν η καταστροφή των επαναστατικών κατακτήσεων του Ιούλη και των αγροτικών και βιομηχανικών

κολλεκτίβων της Καστίλλης, της Αραγωνίας και του Λεβάντε.

Τα κείμενά μας διδάσκουν ότι: οι κομμουνιστές κάνουν τα πάντα για να εξαπατήσουν και μετά να υποτάξουν την εργατική τάξη στους κομματικούς τους στόχους, εκείνους του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Μας τούς δείχνει η επαναστατημένη Ισπανία χρησιμοποιώντας, έκτος από τους Μαρτύ και Τιγιόν, τους πιο θεοφοβούμενους σοσιαλιστές και τους συντηρητικούς αστούς, τους πιο επιδεκτικούς στις συκοφαντίες ενάντια στους αγωνιστές και στους επαναστάτες που είναι αποφασισμένοι να οικοδομήσουν μια σοσιαλιστική κοινωνία, υποστηρίζοντας τις επαναστατικές και δημιουργικές πρωτοβουλίες των εργατών και αγροτών.

Οι δουλοπρεπείς αρχηγοί των ευρωπαϊκών κομμουνιστικών κομμάτων είναι πάντοτε συνένοχοι αυτών που, στο όνομα του

μπολσεβικισμού πού θριαμβεύει τρομοκρατώντας τη Ρωσία, συκοφάντησαν, βασάνισαν, ξεκοίλιασαν, έσφαξαν τους πιο γνήσιους επαναστάτες. Ποια είναι η διαφορά τους από τούς φασίστες;

Σήμερα και αύριο, όπως και χτες, το προλεταριάτο θα αναγκαστεί να αντιμετωπίσει αυτούς τους υποκριτές δήμιους. Δεν θα πρέπει να το αγνοεί.

****Πρόλογος στο βιβλίο των Μ. Ολλιβιέ - Κ. Λαντάου “Η GPU στην Ισπανία – Η σταλινική αντεπανάσταση στον Ισπανικό εμφύλιο, εκδόσεις “Ελεύθερος Τύπος” σε μετάφραση Σοφίας Ιωαννίδου και επιμέλεια Βασίλη Καραπλή.***

αναρχική ιστορία communism Ισπανία,